

Ik houd van u.

NICOLE VAN NIEROP

Ik houd van u.

Lebowski Publishers, Amsterdam 2010

© Nicole van Nierop, 2010
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2010
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Marina Jefferson / Getty Images
Typografie: Michiel Niesen, Zetproducties, Amsterdam

ISBN 978 90 488 0514 3

NUR 301

www.ikhoudvanu.nl

www.ikhoudvanu.be

www.nicolevannierop.nl

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

lebowski

Dit boek is ook leverbaar als e-book:

978 90 488 0623 2

Dit boek draag ik op aan mijn allerliefste, Samuel.

PROLOOG

‘Zo werkt het niet, kleintje. Zo werkt zoiets nooit. Ook niet als je denkt dat de wereld je toelacht.’

Jonas lachte zoals hij altijd lachte, luidruchtig en om alles. In principe was elke lach een toespeling op het leven. Maar deze lach, de lach van Jonas, was ongepast. Het was een onzekere lach, eentje die je onbedoeld grappig in de grond moest timmeren tot hij niet meer bestond. Vandaag moesten we serieus zijn.

Het was een regenachtige ochtend. Daan was naar zijn werk. Nadat ik Jonas had voorgelezen, waren we samen aan tafel gaan zitten.

Jonas had een bolletje klei in zijn handjes en rolde er een drolletje van. Om ons heen lagen boeken van de bibliotheek. Op sommige bladzijden had ik een geel briefje geplakt.

‘Ja ventje, wij gaan samen knutselen.’

Jonas stopte een stuk klei in zijn mond.

‘Nee, niet om op te eten.’

Jonas spuugde op het tafelblad. Ik begon te lachen. Het houten tafelblad was inmiddels niet meer van hout. Overal lag klei. Het was van die bruine klei, die als ze opdroogt hard wordt. Ik was blij dat de klei hard werd, alleen dan kon het kunstwerk mooi worden. En belangrijker, de rode en blauwe draadjes zouden netjes op hun plek blijven zitten. Voor heel even moest ik aan onze vader denken. Zou hij in de hemel of in de hel zijn? En mama, zou zij wel naar de begrafenis zijn gegaan? Heel snel verdween die gedachte. Het was niet belangrijk. Belangrijk was dat mijn moeder morgen naar Frankrijk zou terugvliegen, het land met de bergen. Het land waar haar snowboots afdrukken in de sneeuw maakten.

Ik sloeg één van de scheikundeboeken open en begon te lezen.

‘Bah,’ zei Jonas. Hij stak zijn handjes in de lucht en keek er naar.

‘Mama moet lezen, kleintje. Heel veel lezen.’

Jonas pakte opnieuw een stuk klei en drukte deze op de Bijbel.

‘Dat is het, kleintje. Dat is de oplossing.’

Ik tilde Jonas uit zijn kinderstoel en gooide hem een stukje in de lucht.

‘Je bent een genie, kleintje. Tuurlijk, de klei moet in de Bijbel.’

Jonas begon te gillen en met zijn beentjes te spartelen. Snel propte ik hem terug in de kinderstoel en ging verder met lezen. Ik gaf hem een nieuw stuk klei.

‘Hier kleintje, maak er een bolletje van.’

Het kleintje bestudeerde de klei. ‘Vies,’ zei hij opnieuw en keek naar zijn handjes.

‘Dat is niet erg, kleintje. Wie hard werkt, krijgt vieze handen.’

Nee, het was anders. Mensen wilden niet werken, omdat ze dan vieze handen kregen. Of nee, ze wilden hun handen er niet aan vuilmaken.

‘Wil je je handen er niet aan vuilmaken?’

Jonas veegde een stuk klei aan de tafel en stak zijn beide handjes in de lucht. ‘Vies!’

Ik knipte een gat in het midden van de Bijbel. Zo, nu waren de woorden van God verknipt. Maar dat was niet erg, want ik kende de woorden van God uit mijn hoofd.

‘Bah, vies.’

Ik keek hem boos aan. Als hij zijn handen er niet aan vuil wilde maken, dan was hij geen strijder, dan was hij een soldaat zonder ruggengraat.

‘Nee kleintje, zo werkt het niet. Je mag niet lui zijn.’

Het kleintje keek me onderzoekend aan en gooide een stuk klei door de kamer. Het ding bleef plakken aan de witte muur.

‘Nog één keer en je mag niet met mama mee. Dan laat mama je achter!’

Opnieuw pakte hij een stuk klei en smeed het door de kamer.

‘Genoeg!’ riep ik. ‘Het is genoeg. Mama neemt je niet mee!’

Het kind begon te huilen. Ik pakte hem uit zijn kinderstoel en opende de achterdeur. ‘Koel jij maar even af.’

Het kind huilde niet meer. Het kind krijste. Ik gaf hem een

zetje over de drempel en deed de achterdeur op slot. Hij ging midden in de tuin staan en liet de regen op zijn hoofd vallen. Dikke druppels dropen langs zijn pijpenkrullen naar beneden. Ik draaide me om en ging door met het kunstwerk. Morgen moest het af zijn. Morgen was de grote dag en dat mocht het kind niet verpesten.

DEEL 1

HOOFDSTUK 1

Het was opgehouden met regenen en eindelijk paradeerde de zon met haar eerste voorjaarsstralen. Later deze middag zouden de modderplassen verdwenen zijn en het zand niet meer zo kneedbaar zijn als daarvoor. Mijn favoriete bezigheid – zandoliebollen bakken voor mijn moeder – kon ik vandaag niet uitvoeren. De bakker was gesloten; schommelen was een tweede optie.

In de tuin van ons rijtjeshuisje stond een rood met blauwe schommel. Op die schommel zat een blond meisje. Dat meisje was ik, dat wist ik zeker. Maar die zekerheid had ik alleen als het keukenraam gewassen was en ik mezelf in de reflectie ervan kon zien. Dan pas kon ik met zekerheid zeggen dat Alice Pierre, zeven jaar oud, op de schommel zat.

Mijn moeder vond zekerheid iets voor sukkel. Sukkels die zichzelf ophangen aan zekerheid, omdat ze bang zijn dat de onzekerheid ze te pletter laat vallen. Ik was nog nooit bang geweest en nog nooit te pletter gevallen.

De grond van de tuin bestond enkel uit aarde. Al het gras dat er ooit had gegroeid, was vertrapt door de vele kinderen die er dagelijks op speelden. Slechts enkele plukken deden vermoeden dat er ooit een oorlog had gewoed tussen mens en plant.

De schommel ging gelijkmatig op en neer, en elke keer als ik bijna met mijn voetjes de grond kon raken, woelde de wind door mijn haar. Soms dacht ik dat mijn haar een pruik was, die door de zwaartekracht op mijn hoofd werd gedrukt. Vandaag wist ik wel beter. Dit was geluk. De wind verlichtte me en veranderde me in een engeltje. De wind en ik. Dit was ons geluksgeheim.

Wat geluk precies betekende, wist ik eigenlijk niet. Maar dat het iets te maken had met een fijn gevoel wist ik wel zeker. Mijn moeder had het er vaak over. Dan zei ze: ‘Het geluk is voor

jou niet weggelegd.’ Mijn moeder wist veel. Heel veel. Het geluk had ze voor mij niet weggelegd. Nee, het geluk had ze in me gestopt, zodat ik het niet kon kwijtraken.

Door de ramen van de openslaande deuren zag ik hoe mijn moeder bezig was haar puzzel opnieuw te maken. Bijna de hele tafel was bedekt met de tweelingtoren, een toren die in het verre Amerika stond.

Eerder deze middag wilde ik mijn moeder helpen. Ik legde een puzzelstukje aan een wolk boven de tweelingtoren en vroeg aan mijn moeder wat ze ervan vond. Ze ging achter me staan, legde een hand op mijn schouder en keek naar haar kunstwerk, want zo noemde ze het.

‘Het klopt niet,’ zei ze zacht.

Ik keek naar de doos. Mijn moeder liet haar hand van mijn schouder glijden.

‘Je moet goed kijken, Alice. Kijken is het begin.’

Opnieuw keek ik naar de doos. De tweelingtoren, de wolken, de mensen, ze begonnen op elkaar te lijken. Ik legde mijn hand op het puzzelstukje. Heel langzaam drukte ik erop en toen het stukje erin zat, haalde ik mijn hand van de puzzel.

‘Wat had ik nou gezegd, Alice? Wat had ik,’ mijn moeder wees naar zichzelf, ‘nou gezegd!’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Kijken is het begin! Jij kijkt niet. Jij gokt, omdat je ongeduldig bent en weet je wat er gebeurt met dat soort mensen?’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Dat soort mensen mislukt.’ Mijn moeder trok aan het puzzelstukje. ‘Kijk nou wat je hebt gedaan!’ zei ze boos.

Ik keek. Er was iets verschrikkelijks gebeurd. De tweelingtoren was uit elkaar gevallen en lag in honderdendrie kleine stukjes op de grond.

‘Het spijt me, mama,’ antwoordde ik met een vreemde piepstem.

Mijn moeder pakte mijn regenlaarsjes en ging voor me staan.

‘Ga buiten spelen.’

‘Maar het regent,’ zei ik, terwijl ik mijn voetjes in mijn iets te kleine laarsjes propte. Zwijgend opende mijn moeder de keukendeur en gaf me een zetje.

‘Je draaft door, Alice, je draaft door.’

Ik keek mijn moeder aan en lachte. Mijn moeder had gelijk. Het was tijd om even buiten te spelen. Bij mijn moeder twijfelde je nooit. Ze was een krachtige vrouw en mannen vraten haar op. Vooral onze vader vond haar om op te eten. Ze was slank, lang en had grote blauwe ogen. Haar tanden stonden netjes op een rij en haar bruine krullen zorgden ervoor dat haar hoofd heel groot leek.

Ik ging met mijn lichaam naar achteren hangen en hield de touwen van de schommel stevig vast. Mijn laarsjes stegen naar de hemel. Ik begon vaart te maken.

Af en toe viel er een regendruppel op mijn neus, maar dat was niet erg.

De wind blies me droog en langzaam voelde ik mijn lichaam warm worden. Zo warm dat mijn wangen begonnen te gloeien.

Ze hielden op met gloeien toen ik door de ramen van de openslaande deuren zag dat mijn aartsvijand Bea Bonk met haar prinsessenjurk ons huis binnendrong. Bea rende direct door naar de tuin, en haar zonnebankbruine moeder, die achter Bea aan waggelde, drukte een fles sherry in mijn moeders handen. Met een hoge stem voegde ze eraan toe dat ‘de buurvrouwtjes dit wel verdiend hadden.’ Mijn moeder bedankte haar sherryvriendin en lachte.

‘Bea? Pas wel op dat je jurk niet vies wordt!’ riep de zonnebankbruine moeder. Bea stond al tegen het schuurtje achter in de tuin.

‘Alice? Zorg dat Bea niet vies wordt!’ voegde mijn moeder eraan toe in de hoop dat ik de boodschap aan kleine Bea kon overbrengen. Kleine Bea was zo klein niet meer. Ze was even oud als ik, alleen door haar opgezwollen lichaam en haar hamsterwangen dacht je dat ze nog een luiertje droeg.

‘Alice!’ riep mijn moeder met samengeknepen ogen.

‘Zal ik doen, mama!’

Ik zette mijn voeten af tegen de glibberige grond en bracht de schommel weer in beweging.

‘Ik heb nagellak op,’ zei Bea, terwijl ze haar diadeem recht zette en voor me kwam staan.

Ik sleepte mijn voeten over de grond en keek naar haar nagels. Er zat wel nagellak op, maar niet op de hele nagel. Bea keek naar haar hakschoentjes en toen weer naar mij.

‘Mijn moeder zegt dat het me mooi maakt en dat ze migraine krijgt als ze eraan ruikt.’

Ik knikte alsof ik haar begreep.

‘Ze krijgt ook migraine als jij in de buurt bent.’

‘Wat is dat, migraine?’

‘Een steek in je hoofd, waarvan je buik moet klotsen.’

Bea ging vooroverhangen en stak demonstratief een vinger in haar keel.

Toen ze klaar was, veegde ze haar mond af. ‘Zo, dat is migraine.’

Ik stopte met schommelen en riep de wind. Natuurlijk niet hardop. Geheimen mocht je niet verklappen. De wind was gevluucht, weggeblazen door de stormachtige aanwezigheid van Bea Bonk.

‘Wat doe je?’ vroeg Bea met hese stem.

‘Niets. Ik wacht.’

‘Ik ben er al,’ zei Bea kortaf.

Ik glimlachte.

‘Kijk hoe leuk ze samen spelen,’ zei de moeder van Bea, die in de deuropening was gaan staan. Volgens de moeders waren wij hartsvriendinnen. De wind en ik wisten wel beter, wij wisten wat echte vriendschap was. Vriendschap was elkaar een duwtje in de rug geven.

‘Waarom zeg je niets?’

Ik zweeg.

‘Heb je een geheim?’

Ik zweeg.

Elk geheim, ook al was het niet verklapt, bracht ongenoegen

met zich mee. Het moeilijke aan een geheim was niet te laten merken dat het bestond.

Toen Bea doorhad dat ik iets wist wat zij niet mocht weten, spugde ze in mijn gezicht. De warme rochel met een klontje erin, droop over mijn wang naar beneden. Het rook zuur. Ik veegde de aanval van mijn gezicht en negeerde haar aanwezigheid.

Ik wilde wel lief met Bea spelen, maar dan moest zij niet rochelen. Er zat niets anders op. Bea moest verdwijnen. De wind en ik moesten haar wegtoveren en ons geheim zou voor altijd geheim blijven.

Uit volle borst zong ik een kinderliedje.

Bea wankelde op haar hakschoentjes naar het keukenraam. Ze bekeek zichzelf in de weerspiegeling. Eerst rechtsom, toen linksom. Ze wreef met haar pink over haar lippen. Haar hand ging naar haar prinsessentas en toverde een lippenstift tevorschijn. Ze haalde diep adem en drukte haar lippen op elkaar. Doordat ze vergat uit te ademen, bolden haar wangen op en toen de vette substantie haar lippen raakte, kon ze haar adem niet langer inhouden. De felrode lippenstift schoot alle kanten op. Haar hamsterwangen, haar mondhoeken, haar jukbeenderen, alles was rood geworden.

‘Wauw, je bent een echte clown!’ riep ik vanaf de schommel.

‘Stomkop!’ riep Bea terug, terwijl ze met de onderkant van haar prinsessenjurk over haar lippen ging, waardoor de clownsmond alleen nog maar groter werd. Ze wankelde terug naar de schommel en besloot zoals gewoonlijk zich toe te eigenen wat van mij was. De schommel was ondeelbaar.

Bea opende haar clownsmond zover als ze kon en schreeuwde dat ik van de schommel moest komen. Normaal gesproken als de moeders Bea hoorden schreeuwen, bemoeiden ze zich ermee. Ze zouden zeggen: ‘Samen spelen, samen delen.’ En mijn moeder zou daar nog aan toevoegen: ‘Alice, jij kan elke dag schommelen.’

Ze vergat dat Bea hier inmiddels elke dag speelde en dus net zoveel kans had om te schommelen als ik. Maar ik begreep mijn

moeder. Ze leerde me een grote meid te zijn. En dat was ik.

‘Ga weg!’ krijste Bea. Haar hoofd was rood en haar wenkbrauwen krulden naar binnen.

‘Dat kan niet. Ik kan niet weg als ik er ben!’

Bea rende naar de schommel, ging erachter staan, tilde haar linkerbeen op en wachtte.

‘Je lijkt op een flamingo!’ riep ik lachend.

Daar was hij: het hakje van Bea's schoentje prikte in mijn rug. Een korte rilling trok door mijn lichaam. Ik keek naar de flamingo die inmiddels weer op twee poten bij het schuurtje stond. Ze pakte een bezem en liep terug naar de schommel. Ik maakte vaart en al snel ging ik hoger dan normaal, totdat Bea de bezem tegen het houten plankje duwde.

De schommel ging naar achteren, maar door de plotselinge blokkade gleed het plankje onder mijn billen vandaan. Met een harde klap kwam ik op de grond terecht. Mijn achterhoofd raakte de rand van de houten schommel en het glibberige zand was harder dan ik dacht. Al snel vulde de tuin zich met sterren.

Overall.

En ik was er een van.

Ik sloot mijn ogen en genoot. Ik moest denken aan de woorden van mijn moeder: ‘Genot duurt nooit lang, Alice, pijn wel.’

Ik opende mijn ogen.

Bea was naast me komen staan en vroeg: ‘Ben je dood?’

Ik antwoordde niet in de hoop dat ze gelijk had.

Het werd stil in de tuin. De dood was gekomen, de wind was gegaan. De dood sloeg een cape om me heen. Ik keek naar Bea. Ze ademde diep in en uit.

‘Wees niet bang, ik kom zo terug,’ zei ik zacht en ik liet me meevoeren.

Bea keek enkele seconden verslagen naar de dood, knipperde met haar ogen en klom op de schommel.

Haar hakschoentjes zweefden boven mijn hoofd en sleepten af en toe over de grond.

Elke keer als haar voeten de grond raakten, schepte ze op het puntje van haar roodgelakte schoen een klodder modder. Ik

hield op met ademen. Ik was dood en had besloten dat lang te blijven. Tot er uiteindelijk een klodder modder op mijn neus kwam en ik geen adem meer kon halen.

‘Jij gunt mij de dood niet!’ schreeuwde ik en ik rende naar de keukendeur.

Op mijn tenen sloop ik de woonkamer in en via de andere kant sloop ik er weer uit. Verbaasd trok ik de deur achter me dicht. De dood had mij onzichtbaar gemaakt! Ik had wel kunnen zien hoe mijn moeder haar glas vulde, kletste en het glas van de buurvrouw vulde, maar zij hadden mij niet kunnen zien.

Ik liep de trap op en toen ik bijna bij mijn slaapkamer was, wist ik het zeker. Mijn onzichtbaarheid was het talent van een bevoorrecht kind.

Tevreden plofte ik neer op het stapelbed en staaarde naar het bed boven me. Daar sliep mijn grote zus, maar die was er nu niet, gelukkig. Eindelijk kon ik ongestoord de spiraaltjes van haar bedbodem tellen.

Toen ik bijna bij de twintig was, hoorde ik een doffe klap. Ik ging staan, opende het raam en keek naar beneden. Bea lag op de grond in de tuin. Ze was gevallen. Op haar achterhoofd.

Een windvlaag blies mijn gordijn naar binnen. Verbaasd duwde ik het gordijn opzij. Dit was een teken van de wind. Hij had me weer geholpen. Dat was het geheim van onze vriendschap. Wij hielpen elkaar.

Wij waren schuldig aan de val van het prinsesje. Ik stak mijn wijsvinger in mijn mond en daarna in de lucht. Ik voelde niets. De wind was gevlogen.

Snel klom ik terug in bed en concentreerde me weer op het tellen van de spiraaltjes. Eenendertig, tweeëndertig, drieëndertig. Wat had een bed veel spiraaltjes. Vierenveertig, vijfenveertig. Ik was bijna bij de vijftig toen ik opnieuw werd gestoord. Ditmaal niet door de wind, maar door de moeders. Het was de moeder van Bea die dreigend op me afstapte. Ze pakte me hardhandig vast en trok me uit bed. De dekens vielen op de grond en de wereld bewoog van links naar rechts. Tot mijn moeder de

wereld stilzette door de moeder van Bea op haar schouder te tikken.

‘Nee, Tjitske,’ zei de moeder van Bea, ‘laat mij maar even.’

Mijn moeder deed een stap naar achteren.

‘Hoe haal je het in godsnaam in je hoofd Bea van de schommel te duwen?’ schreeuwde ze, terwijl haar wijsvinger bijna in mijn oog prikte.

‘Omdat ik op mijn achterhoofd ben gevallen,’ antwoordde ik zachtjes.

De moeder van Bea kneep nog harder in mijn arm.

‘Brutaal duivelskind!’

Met grote verbazing keek ik in haar bruine ogen. Eventjes was er een wonderbaarlijke oorlogsstilte tussen ons, maar toen ik naar haar glimlachte, begon ze me weer door elkaar te schudden. Eerst zachtjes en toen heel hard. Zo hard dat ze haar evenwicht verloor en ik uit haar handen glipte. Via mijn stapelbed belandde ik met een klap op de grond. In het begin zag ik gelukkig nog sterren, maar later werd het zwart voor mijn ogen.

Hoe lang ik op de grond heb gelegen weet ik niet meer, maar toen ik mijn ogen opende en er een spleetje licht naar binnen viel, stonden de moeders en Bea dreigend voor me. Mijn buik klotste. Nu wist ik het zeker. Migraine was besmettelijk. Bea sloeg haar armen over elkaar en lachte. Haar moeder keek haar verbaasd aan. Nog geen seconde later trok Bea een pruillip en begon zachtjes te huilen.

‘Mama, ben ik nu dood?’ vroeg ik.

Mijn moeder keek me onderzoekend aan en antwoordde niet.

‘Ben ik dood? Hebben de engelen mij opgegeten?’

Ze trok me van de grond en schudde haar hoofd.

‘Wat is het dan, mama? Wat is het dan?’

Mijn moeder sleurde me de kamer uit. Haar handen trilden.

‘Zijn het mijn ogen, mama? Zijn het mijn ogen?’

De badkamerdeur ging open en voor de vijfde keer die maand hoorde ik het koude water tegen de badkuip kletteren. Mama draaide zich om en smet de deur achter zich dicht.

Ik begreep mijn moeder. Het was tijd om me te wassen. Maar voordat ik me liet reinigen, ging ik op de overloop staan en keek de moeder van Bea doordringend aan.

‘Dat kind van jou moet met haar tengels van Bea afblijven,’ schreeuwde ze met een dubbele tong. Daarna zwalkte ze de trap af en hield de leuning stevig vast, alsof dat haar leven na zoveel alcohol op het rechte pad hield. Onder aan de trap riep ze: ‘Dit is niet te geloven, dit is echt niet te geloven. Je moet dat duiveltje van je maar eens in een doosje doen.’

Ik lachte. Als ik echt een duivel was, dan konden mijn vuurspuwende ogen die oude rimpeltaart doden.